

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 006893 12 K
Bihać, 09.10.2012.godine

Pravosnažno 20.02.2013. godine.
Presudom Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 006893 12 Kž 2 od 20.02.2013.
godine prvostepena presuda potvrđena.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudija Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, Hergić Ernese i Delić Deliste kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, u krivičnom predmetu ovog suda broj 01 0 K 006893 12 K koji se vodi protiv optuženog Muharemović Muje sina N., zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, nakon održane glavne, usmene i javne rasprave od 09.10.2012.godine u prisutnosti zamjenika glavnog kantonalnog tužioca iz Bihaća Felić Nazifa, optuženog Muharemović Muje i njegovog branioca po službenoj dužnosti Hodžić Saliha advokata iz Bihaća, dana 09.10.2012.godine donio i javno objavio slijedeću

P R E S U D U

Optuženi MUHAREMOVIĆ MUJO sin N. i majke F. djevojčki H., rođen 05.08.1969.godine u B. G., prebiva u G. ul. ..., JMBG ..., po nacionalnosti ..., državljanin ... i ..., po zanimanju građevinski radnik, pismen sa završenom srednjom mesarskom školom, oženjen, otac dvoje djece, bivšu JNA služio u N. 1988/89, vodi se u vojnoj evidenciji pri OMO G., slabog imovnog stanja, ranije osuđivan, nalazi se u pritvoru od 06.07.2012.godine.

K r i v j e ,

Što je:

U toku oružanog sukoba u R Bosni i Hercegovini između Armije RBiH i Vojske R Srpske kao pripadnik 17-te. Krajiške Viteške brigade u sastavu VII Korpusa Armije RBiH, suprotno odredbi iz člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12.augusta 1949.godine, te člana 4. stav 1. i 2. tačka a) Dopunskog protokola o zaštiti žrtava ne međunarodnih oružanih sukoba uz navedenu Konvenciju, tako što je:

Ne utvrđenog dana u oktobru 1995.godine za vrijeme oružanog sukoba u RBiH zajedno sa Dž. Dž. i M. A. došao u D. selo zaseok Š., općina B. P., sva trojica pripadnici 17-te Krajiške Viteške brigade u sastavu VII Korpusa Armije RBiH, obučeni u vojničke uniforme i naoružani automatskim puškama, te kada su ušli u dvorište porodične kuće bračnog para Š. V. i njegove supruge Š. M. i nakon što je Dž. Dž. iz kuće izveo Š. V. i njegovu suprugu M. u dvorište njihove kuće, ponovo se

vratio u istu kuću kako bi pronašao nešto od alkoholnih pića dok su za to vrijeme M. M. i M. A. ostali u dvorištu zajedno sa oštećenim Š. V. i njegovom suprugom M. da bi nedugo zatim nakon što je Dž. Dž. u kući pronašao oko 5 litara rakije, prilikom polaska sve trojice prema B. P. M. M. bez ikakvog povoda, ničim izazvan, sa udaljenosti od oko dva metra u namjeri da ih liši života ispalio iz automatske puške najmanje dva kraća rafala u oštećene Š. V. i njegovu suprugu Š. M. koji su usljed zadobijenih strijelnih rana glave na licu mjesta umrli.

Dakle, kao pripadnik Armije RBH kršeći pravila Međunarodnog prava za vrijeme rata u RBiH izvršio ubistvo dva civila.

Čime je počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ pa se primjenom istih zakonskih propisa te primjenom odredbe iz člana 38. i 41. istog Zakona

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 10 (DESET) GODINA .

U smislu odredbe iz člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ u izrčenu kaznu zatvora optuženom se uračunava vrijeme provedeno u pritvoru počev od 05.07.2012.godine pa do 09.10.2012.godine.

Na osnovu odredbe iz člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni Š. V. i druga djeca i unuci Š. V. i Š. M. sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju se da isti ostvaruju u parničnom postupku.

Na osnovu odredbe iz člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi se oslobađa od snošenja troškova krivičnog postupka te isti padaju na teret budžetskih sredstava ovog suda.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo u Bihacu optužnicom broj T01 0 KTRZ 0008532 12 od 24.07.2012.godine optužilo je Muharemović Muju sin N. da je u vremenu i na način činjenično opisan u dispozitivu optužnice počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

Optužnica je dana 25.07.2012.godine potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje.

Optuženi je dana 06.09.2012.godine na zapisnik kod ovog suda kod sudije za prethodno saslušanje izjasnio se da nije kriv povodom jedine tačke optužnice kojom mu se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva.

Kantonalno tužilaštvo u Bihaću činjenično je opisalo u optužnici radnje koje se optuženom stavljaju na teret s tim da je pravno kvalifikovalo navedene radnje kao izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ te ovaj sud u konkretnom slučaju prihvata ovakvu pravnu kvalifikaciju a to iz razloga što je u vrijeme izvršenja radnji ovog krivičnog djela koje se optuženom stavlja na teret na snazi bio preuzeti KZ bivše SFRJ koji krivično djelo ratni zločin prema civilnom stanovništvu inkriminira odredbom iz člana 142. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela predviđena kazna zatvora od najmanje pet godina ili smrtna kazna. Kako je Aneksu I Ustava Bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne sporazume o ljudskim pravima primjenjivati Međunarodni ugovor o građanskim i političkim pravima iz 1966. godine, te kada se uzme u obzir član 2. Evropske konvencije i član 1. i 2. Protokola broj 6. uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtno kazne ili njenog izvršenja u vrijeme mira iz toga proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BH ne mogu izricati smrtnu kaznu to je evidentno da se optuženom primjenom navedenog zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina pa je navedeni Zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme po optuženog povoljniji stoga se pravna ocjena navedenih radnji izvršenja i po stajalištu ovog suda ima odrediti po članu 142. preuzetog KZ SFRJ te u konkretnom slučaju primjena bilo kojeg drugog Zakona umjesto preuzetog KZ SFRJ koji je bio na snazi u vrijeme relevantno za ovaj krivični predmet predstavljala bi kršenje načela zakonitosti.

U toku dokaznog postupka na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći dokazi:

Saslušani su slijedeći svjedoci: Š. V. sin V. iz B. L., N. S. sin H. iz B., K. R. sin M. iz B. P., N. Š. sin H. iz B G., Dž. Dž. sin A. iz P. i M. A. sin A. iz S. M., te vještak Rakočević dr.Miroslav patolog i sudski vještak za sudsku medicinu.

Na prijedlog tužilaštva izvedeni su slijedeći materijalni dokazi: uloženi su prezentirani zapisnik o pokazivanju lica mjesta od strane Dž. Dž. broj 08-02/1-70/11 od 10.03.2011.godine sa fotodokumentacijom broj UV-322/11 od 10.03.2011.godine, zapisnik o pokazivanju lica mjesta od strane M. A. broj 08-02/1-92/11 od 26.03.2011.godine sa fotodokumentacijom broj UV-393/11 od istog datuma, zapisnik o ekshumaciji i obdukciji mrtvih tijela Š. V. i Š. M. od 29.07.2000.godine sačinjen po doktoru Rakočević Miroslavu, fotodokumentacija ekshumacije i obdukcije mrtvih tijela Š. V. i Š. M. sačinjena po pripadnicima PU B. P. broj 05-6/03-04-3-357/00 od 28.07.2000.godine, izvod iz Matične knjige umrlih za Š. V. izdat od strane općine B. P. broj 02-13-3-51/08 od 18.03.2008.godine, izvod iz Matične knjige umrlih za Š. M. izdat od strane općine B P. broj 02-13-3-52/08 od 18.03.2008.godine i izvod iz kaznene evidencije za optuženog M. M. od 15.03.2011.godine te Odluka o proglašenju ratnog stanja na teritoriji R Bosne i Hercegovine koja Odluka je stupila na snagu danom donošenja tj. 12.06.1992.godine („Sl.list RBiH“ broj 7/92).

Na prijedlog odbrane optuženi je iznio svoju odbranu na glavnom pretresu gdje je podvrgnut direktnom ispitivanju vijeća, tužioca i branioca.

Cijeneći navode optužbe, iznesenu odbranu optuženog kao i sve provedene dokaze kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti u smislu člana

296. stav 2. ZKP FBiH te u smislu načela slobodne ocjene dokaza iz člana 16. ZKP FBiH vijeće je odlučilo kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1 preuzetog KZ SFRJ za počinjena ubojstva koje je propisano kao jedna od alternativno navedenih radnji u izvršenju krivičnog djela i to kršenja člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije koje se kršenje vrši činjenjem ubojstva kao jednog od načina kršenja u navedenoj tački. U samoj dispoziciji krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ naznačeno je: ko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata oružanog sukoba ili okupacije naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja..., ili ko izvrši neko od navedenih djela.

U konkretnom slučaju potrebno je odrediti se prema kršenju pravila međunarodnog pravaza vrijeme rata, oružanog sukoba ili okupacije te potrebno je odrediti se prema činjenju optuženog bilo u pogledu naredbe da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječno postupanje ili slično ili činjenju neposredno izvršenja nekog od navedenih djela.

Optužnica tereti Muharemović Muju za ratni zločin prema civilnom stanovništvu iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ i to tako da je u inkriminiranom periodu postupio suprotno članu 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba za vrijeme rata od 12. augusta 1949. godine a koji član glasi:

U slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od Visokih strana ugovornica svaka strana u sukobu biće dužna da primjenjuje bar slijedeće odredbe:

1. prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i osobe onesposobljene za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode ili zbog bilo kojeg drugog uzroka, postupiće se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju, ili bilo kojem drugom mjerilu. U tom cilju zabranjeni su i ubuduće se zabranjuju, u svako doba i na svakom mjestu prema gore navedenim osobama između ostalih i slijedeći postupci:

a) povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu naročito sve vrste ubojstva

Odredba člana 3. je zajednički član 3. Ženevske konvencije iz 1949. godine i načelna odredba koja predviđa primjenljivost Konvencije tokom trajanja neprijateljstva i karakter tih neprijateljstava uz određivanje svojstva zaštićenih osoba navodi minimum zabranjenih postupaka koji su se potpisnici Konvencije bar moraju pridržavati i obavezujuća je za sve strane u sukobu bilo unutarjem ili međunarodnom, a bila je važeća za vrijeme rata i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti.

Kod tumačenja navedene odredbe jasno je da nije neophodno da počinitelj zna za ili da namjerava da krši međunarodne norme već je dovoljno da je samo počinjenje suprotno pravilima međunarodnog prava.

Nije sporno da je u periodu prije vremena koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između Vojnih snaga Armije RBiH i Vojske Republike Srpske na području općine B. P. i općine K. Navedenu činjenicu sud je utvrdio iz iskaza svih saslušanih svjedoka optužbe i materijalnih dokaza kao što su Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti, Predsjedništva RBiH od 08.04.1992.godine („Sl.list RBiH“ b broj 1/92) koja je stupila na snagu odmah te Odluke o proglašenju ratnog stanja Predsjedništva RBiH od 20.07.1992.godine („Sl.list RBiH“ broj 7/92), s tim da je područje naselja D. selo zaseok Š. općina B. P. označene u optužnici bilo pod kontrolom snaga Armije Republike Bosne i Hercegovine.

Iz iskaza saslušanih svih svjedoka iz odbrane optuženog nesporno je utvrđeno da su oštećeni Š. V. i njegova supruga Š. M. kritičnog dana bili kod svoje kuće i to u civilnim odjelima, bez oružja, bez upotrebe bilo kakvog oruđa, bez pružanja bilo kakvog otpora, te u konkretnom slučaju ovaj sud zaključuje da su oštećeni Š. V. koji je rođen 1903.godine tj. u vrijeme izvršenja krivičnog djela imao je 92 godine i Š. M. koja je rođena 1904. godine tj. u vrijeme izvršenja krivičnog djela imala je 91 godinu bili civili.

Navedenu činjenicu je nespornom učinila i odbrana optuženog.

Da bi se utvrdilo postojanje kršenja pravila međunarodnog prava potrebno je utvrditi protiv koga je počinjenje usmjereno odnosno jeli djelo bilo usmjereno prema osobama koje spadaju u posebne kategorije osoba koje su zaštićene članom 3. stav 1. Ženevske konvencije.

Prema definiciji pojma zaštićene kategorije koja je sadržana u členu 3. stav 1. Ženevske konvencije naznačeno je prema osobama koje ne sudjeluju neposredno u neprijateljstvima tačnije prema civilima a također podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje.

Optuženi je u svoju odbranu istakao da je kritičnog dana njega Dž. Dž. pozvao u svoj stan na kafu te da je on upoznao čovjeka po imenu H. te dok su pili kafu ta osoba po imenu H. je predložila da idu u okolna sela da nađu jedno jagnje da ispeku te je on pristao te su krenuli u okolna sela pješačili nekih pola sata te tada je ta osoba po imenu H. predložila da idu opljačkati neke starije osobe neku babu i djeda te kada su stigli do navedene kuće da su ispred kuće u dvorištu zatekli stariju žensku osobu koja je na njihov upit da li ima još nekoga u kući rekla da u kući leži njen muž koji je nepokretan te su Dž. Dž. i taj H. izveli djeda u dvorište, stavili ga na jednu klupu te tom prilikom su Dž. Dž. i taj H. od babe i djeda tražili novac a Dž. Dž. je od babe tražio da skine prsten i tada je čuo da je baba vikala nosite sve što želite samo nemojte udarati te se on počeo udaljavati sa lica mjesta a nakon izvjesnog vremena začuo jedan kratki rafal te pomislio da oni pucaju u zrak a nakon par minuta i drugi kratki rafal te on nakon što je čuo ta dva kratka rafala vratio se do kuće te je tad vidio da djed i baba leže na zemlji a Dž. Dž. i taj H. stajali su između tijela te kada je on njih pitao šta su to uradili te da će slučaj prijaviti policiji pri povratku njemu je Dž. Dž.

došao s leđa udario ga i onesposobio tako da je pao na koljena te mu stavio cijev automatske puške tada je on osjetio da je cijev topla te mu je Dž. Dž. skinuo okvir sa njegove puške te mu naredio da pogleda prema H. koji je držao neki budak u ruci to je kramp samo što nema oštrice te je H. prišao djedu i počeo ga udarati sa navedenim krampom po gornjem dijelu tijela i udario ga nekih 5-6 puta a nakon toga je sa tim budakom udarao i babu također nekih 7-8 puta te je on tad usprotivio se ovakvom načinu ponašanja govoreći Dž. i H. da su oni životinje na što mu je Dž. odgovarao da su to isto njima radili u logoru u P. te su oni krenuli u pravcu P. tako što je on išao naprijed a Dž. i H. išli iza njega te pri samom ulasku u B. P. naišli su na jednog čovjeka koji je čuvao stado ovaca tražili od istog jedno jagnje što im je on dao te kada su došli do zgrada gdje su stanovali on je otišao u stan da se presvuče te nakon pola sata u njegov stan su došli Dž.Dž. i taj H. te H. je držao automatsku pušku u ruci a Dž. Dž. neku sablju mač dužine nekih metar. Kasnije je on silazio do Dž. i H. u dvorište gdje su oni pekli jagnje te pošto se on njih bojao vratio se u stan te je njegova žena išla N. Š. pitati da oni prenoće kod njega te su oni prešli kod Š. u stan preko puta njihovog te da je on tom prilikom Š. pričao da su bili u jednom selu te da su njih dvojica ubili babu i djeda a da njemu prijete zato što hoće da prijavi slučaj. Ističe da je kasnije tokom 96.godine dolazio u B. P. tu je radio da je tu sretao Dž. Dž. a da H. nije više sreo te je istakao da selo gdje su ubijeni djed i baba se zove K. te da je udaljeno nekih 15-20 km od B. P. Dalje u svojoj odbrani je istakao da je on bio pripadnik 17. Krajiške brigade u sastavu VII Korpusa Armije Bosne i Hercegovine da se kritični događaj desio polovinom oktobra, da je u vrijeme kritičnog događaja on bio uniformisan, da je imao pušku, da su obadvije osobe koje su bile sa njim tj.Dž. i H. bili uniformisani, imali su pušku, te da su bili pripadnici VII Korpusa.

Svjedok Š. V. je istakao da je on do 1992.godine živio u S. a potom otišao u B. L. a da su njegovi roditelji Š. V. i Š. M. živjeli u B. P. tačnije u D. selu pored B. P. koje selo je udaljeno negdje 2,5 km od centra grada te da je on tokom rata obilazio svoje roditelje u B. P. a da je također njegov brat živio u B. P. koji je 1995.godine izbjegao iz B. P. i njegov brat je obilazio roditelje a da su njegovi roditelji ostali u B. P. tačnije u svojoj kući, da mu je otac rođen 1903.godine a majka 1904.godine te da se on odmah početkom 1996.godine raspitivao za svoje roditelje stupio u kontakt sa nekim njemu poznatim ljudima iz B. P. a raspitivao se i preko Međunarodnog crvenog krsta te da je saznao da su njegovi roditelji ubijeni te da su sahranjeni na pravoslavnom groblju u mjestu Š. te da je on 2000.godine kada je izvršena ekshumacija prisustvovao ekshumaciji kojoj su prisustvovali i njegova supruga, njegova dva brata i supruga od njegovog trećeg brata koji je u međuvremenu umro, prisustvovali su i predstavnici Međunarodne zajednice zatim SUP-a iz P., prisustvovao je sudija, prisustvovao je patolog te da su on i njegova braća izvršili identifikaciju. U svom iskazu je istakao da su njegovi roditelji iako su stariji imali dovoljno sredstava za život da je njegov otac bio nosilac partizanske spomenice i da je imao penziju a pored toga da su njih četiri sina pomagali roditelje te da roditelji nisu oskudijevali ni u čemu te je istakao da je u kući bilo dovoljno hrane, istakao je da je u kući njegovih roditelja uvijek bilo rakije, da je on lično 1992.godine pomagao kada su ispekli više od 100 litara rakije.

Svjedok N. S. u svom iskazu naveo je da je u kritično vrijeme radio kao inspektor krim.policije SJB B. P. te ističe da se sjeća izlaska na lice mjesta povodom ubistva porodice Š., sjeća se da je on skupa sa krim.tehničarom da li je to bio M. N. ili R. R. ne može sigurno se izjasniti, na licu mjesta zatekao dva mrtva tijela koja su

ležala u dvorištu te da je povodom navedenog događaja sačinjena zabilješka odnosno da je on kao iskusan kriminalistički inspektor koji je i ranije radio u policiji sačinio pismeno i o svemu tome obavijestio Centar javne bezbjednosti u B. Nadalje svjedok je istakao da je mjesto gdje je obavljao uvidajnu radnju tj. kuća Š. udaljena od centra grada nekih dva do tri kilometra te je njemu sve to poznato jer je on rođen u B. P. te je istakao da nije primijetio da je pored mrtvih tijela pronašao bilo kakvo oruđe u vidu alatke za rad, krampa, budaka ili slično te da je u konkretnom slučaju da je pronašao takvo oruđe na kojem bi bilo određenih tragova da bi on to izuzeo i evidentirao. Svjedok K. R. je istakao u svom iskazu da je on rođen u B. P. i da je tu živio do izbijanja rata re da je u konkretnom slučaju 1995. godine vratio se u B. P. te je tad se demobilisao i počeo raditi u SJB B. P. kao krim.inspektor. Istakao da je kuća porodice Š. udaljena od centra grada nekih jedan i po kilometar te da je on dobro poznao porodicu Š. te da je sa njim stupio u kontakt Š. V. kojeg od ranije poznaje i to u pogledu utvrđivanja smrti njegovih roditelja te je istakao da je on bio prisutan kada je vršena ekshumacija po doktoru Rakočević Miroslavu, da je tu bio prisutan i istražni sudac te da su bila prisutna djeca od Š. V. i Š. M.

U svom nalazu i mišljenju vještak Rakočević dr.Miroslav potvrdio je da je on kao patolog i vještak za sudsku medicinu i patologiju 2000. godine izvršio ekshumaciju mrtvih tijela bračnog para Š. V. i Š. M. te da je on sačinio zapisnik o ekshumaciji i obdukciji te da je konstatovao da je uzrok smrti za obadvije osobe povreda glave uzrokovana strelnim ranama. Za Š. V. i nakon izvršene ekshumacije vanjskim pregledom obdukcije nađene su povrede na osnovu kojih vještak zaključuje da je Š. V. umro nasilnom smrću usljed ozljede glave koja je najvjerojatnije nastala usljed strelne povrede glave. Na osnovu izgleda defekta kostiju desne strane lica i lubanje i nalaza ulomaka koji popunjava zadnji dio defekta za pretpostaviti je da je ulazna rana u predjelu lica a izlazna rana u predjelu lubanje. Za strelnu ranu ukazuje i ulomak i nalaz prelomne pukotine koji od ruba defekta ide prema gornjem dijelu svoda lubanje. Kod nastanka ove povrede glave na bilo koji način da je ova povreda nastala moralo je doći do ozljede mozga pa je krajnji uzrok smrti ozljeda mozga. Ovakve povrede su najčešće apsolutno smrtonosne od kojih smrt nastaje odmah pa nikakva ljekarska pomoć nije mogla spasiti život ozlijeđenog. Nađeni su i prelomi rebara koji su najvjerojatnije nastali udarcima tupotvrđim predmetom koji prelomi čine tešku tjelesnu povredu a koja povreda u konkretnom slučaju nije utjecala na uzrok smrti.

Vještak je za Š. M. iznio zaključak da vanjskim pregledom i obdukcijom nađene su promjene opisane u zapisniku te da je zaključio da je Š. M. umrla nasilnom smrću usljed ozljede glave koja je najvjerojatnije nastala usljed strelnih povreda glave. Višestruki prelomi sa više ulomaka kostiju lobanje lica se sreću kod strelnih povreda glave kada zrno metka ima veliku snagu a to se dešava kad se ozljede nanose iz ne velike udaljenosti kod oružja sa kratkom cijevi ili sa neke druge udaljenosti kod oružja sa dugom cijevi. Prelomi rebara koji su pronađeni su mogli nastati udarcima tupotvrđim predmetima ali ne isključuje se da je neki od preloma mogao nastati usljed strelnih povreda. Prelom donjeg kraja lijeve lopatične kosti mogao je nastati od strelne povrede a također i od udarca tupotvrđim predmetom. Prelom donjeg kraja donje lopatice mogao je nastati udarcem tupotvrđim predmetom. Kod povrede glave sigurno je došlo do teškog razaranja mozga pa je krajnji uzrok kod ove ozljede ozljeda mozga koja ozljeda je apsolutno smrtonosna povreda od koje smrt odmah nastupa pa je nepotrebno govoriti o bilo kakvoj liječničkoj pomoći. Vještak je dalje pojasnio da

prelomi rebara za koje je iznio da mogu nastati udarcima tupotvrdim predmetima mogu nastati i udarcima nogom na kojoj se nalazi cipela a posebno ako se na nogama nalaze vojničke čizme te da je to jako tvrd materijal i navedeni prelomi mogu nastati udarcem nogom obuvenom u vojničku čizmu.

Svjedok N. Š. istakao je u svom iskazu da je on 1995.godine došao u mjesto B. P. i to kao pripadnik 17.te Krajiške Viteške brigade u sastavu VII Korpusa Armije Bosne i Hercegovine te da je on krajem 1995.godine živio u jednom stanu u B. P. gdje je živio i Muharemović Mujo i to odmah do njegovog stana te svjedok ističe da je Muharemović Mujo kod njega dolazio u stan i tražio da on prenoći kod njega u stanu iz razloga što ga traži neki Dž. koji hoće da ga tuče a na njegovo pitanje zbog čega ga želi tući onda mu je Muharemović Mujo spomenuo ubistvo dvije starije osobe i rekao da su ubili te starije osobe te je svjedok na glavnom pretresu potvrdio da je on čuo u gradu da je Muharemović Mujo ubio nekog djeda i babu te on mu nije dozvolio da prenoći u njegovom stanu a sutradan je Mujo napustio B. P. i otišao u K.

Sud je s posebnom pozornošću od svih saslušanih svjedoka cijenio posebno iskaz svjedoka M. A. iz razloga što je utvrđeno da je isti svjedok bio neposredni očevidac krivično pravnog događaja a isti svjedok je na glavnom pretresu iskazao apsolutnu dosljednost u iznošenju onih činjenica i okolnosti koje su mu poznate te je kod vijeća a i kod drugih učesnika u postupku ostavio dojam svjedoka koji ni u kom slučaju ne želi bilo što prezentirati što se nije desilo te ostavio dojam izuzetno karakterne, čvrste, poštene osobe. Isti svjedok je istakao na glavnom pretresu da je on bio pripadnik 17-te Krajiške brigade pri VII Korpusu Armije Bosne i Hercegovine te da optuženog Muharemović Muju je samo jednom upoznao i to u B. P. kada je 17-ta Krajiška brigada izvodila borbena dejstva na području općina P., K, S. M. i slično te je istakao da je išao sa optuženim kojega je taj dan upoznao tražiti rakiju to je bilo negdje u jesen 1995.godine a sa njima skupa je išao i Dž. Dž. te da su krenuli iz B. P. u neko selo prema G., došli do neke kuće koja je bila udaljena nekih tri kilometra od B. P. te po dolasku do iste kuće da su vidjeli da nekoga ima u kući a to su zaključili iz razloga što su vidjeli dim iz dimnjaka te po dolasku do kuće tu su zatekli dvoje starijih ljudi koji su bili u kući te je u kuću ušao Dž. Dž. koji je zatim u dvorište kuće doveo jednu stariju mušku osobu a potom je došla i jedna starija ženska osoba te su oni njih stavili da sjednu na jednu klupu u dvorištu a potom je Dž. se ponovo vratio u kuću tražeći rakiju te je Dž. Dž. izašao na stepenice ispred kuće i presipao je rakiju dok je Mujo se njemu nalazio iza leđa te je u jednom momentu čuo da je ispaljen rafal te je vidio da Mujo drži pušku u ruci a da su ovi stariji ljudi pogodeni te su on i Dž. bili jako ljuti odmah su napustili mjesto događaja i krenuli prema P. Po dolasku u P. ističe da je on odmah išao u policiju da prijavi optuženog Muju te da je to i učinio prijavio ga vojnoj policiji na jednom punktu. Ističe da je vidio da su oštećeni civili tj. starije osobe djed i baba ostali ležeći i vidio je krv pored njih i to krv po glavi. Istakao je da su sva trojica bili u uniformama, sva trojica su imali oružje i to automatske puške a da su sva trojica na nogama imali vojničke čizme. U svom iskazu je naveo da u momentu kad je čuo rafal da je on se okrenuo iza njega su se nalazili oštećeni djed i baba dok je također iza njega se nalazio optuženi Mujo koji je imao pušku u ruci i tvrdi da nije bila na ramenu dok su njegova i Dž. puška bile na ramenu te da nakon toga on i Dž. napuštaju mjesto događaja a iza njih na mjestu događaja ostao je optuženi Muharemović Mujo. Svjedok dalje tvrdi da navedenog dana su donijeli rakiju koju je Dž. presipao na stepeništu a da kritičnog dana nisu donijeli nikakvo jagnje niti su pekli jagnje te svjedok navodi da on poslije kritičnog događaja

optuženog Muharemović Muju nije više vidio te o kritičnom događaju sa Dž. kojeg je kasnije vidao nije pričao jer je on smatrao da je za njega događaj završen onog momenta kad je on odmah otišao slučaj prijaviti vojnoj policiji. Svjedok kategorički tvrdi da ga niko nikada zvao po nadimku H. te da se on tako nikome nije predstavljao i ne zna zbog čega bi ga i optuženi Mujo zvao H.

Optuženi je prigovorio iskazu svjedoka samo u dijelu koji se odnosi na to da se oni nisu vidjeli u P. poslije kritičnog događaja, istakao je da ga je svjedok u P. nekoliko puta ošamario što svjedok opovrgava istakao je nisam ga šamario nisam ga tukao a možda bi ga tukao da sam ga našao a na upit predsjednika vijeća zašto bi ga tukao rekao je zato što je napravio belaj.

Sud je također s posebnom pozornošću cijenio iskaz svjedoka Dž. Dž. koji je bio neposredni očevidac kritičnog događaja te je svjedok u svom iskazu naveo da je on bio pripadnik 17-te Krajiške brigade u sastavu VII Korpusa te da s u krajem ljeta i početkom jeseni 1995.godine sa brigadom došli da pomognu V Korpusu na području B P., K. i S. M. te da je on u B. P. stanovao u jednom stanu gdje je također u istoj zgradi stanovao i optuženi Muharemović Mujo te da se on sa optuženim družio te da se sjeća da su išli u zaseok Š. koji je udaljen dva do tri kilometra od B. P. i to jednog dana dok su on M. A. i optuženi Muharemović Mujo sjedili pred zgradom i konzumirali alkohol te da im je nestalo pića dogovorili su se da idu negdje po selima tražiti alkohola te su krenuli od pravca autobusne stanice u pravcu G. bili su u vojničkim uniformama i imali su puške te po dolasku pred jednu kuću gdje se vidio dim iz dimnjaka zatekli su jednu stariju žensku osobu na vratima te je on ušao u kuću i vidio je da na krevetu leži starija muška osoba po njegovoj procjeni ti ljudi su bili stari preko 80 godina te je on tada pitao ima li alkohola a potom je djeda izveo da sjedne ispred kuće na jednu drvenu klupu kako bi on vidio da li eventualno ispod kreveta ima alkohola te tom prilikom mu je starija ženska osoba rekla da ima u ostavi neki kanistar sa rakijom te je on na stepenicama presuo jedan kanistar rakije negdje oko pet litara dok su baba i djed sjedili na klupi a pored njih je stajao optuženi Muharemović Mujo dok je A. bio nešto dalje od njih bočno te u momentu kada je krenuo sa navedenom rakijom da se čuo rafal te da je on tad vidio da su baba i djed pali preko klupe te je pitao optuženog Muju što ubi nedužne ljude a on je rekao samo manje dvoje. Nakon toga su oni galamili na Muju te su zbog nekakvog straha i nelagode odmah napustili mjesto događaja. Nakon što su se vrtili do zgrada gdje su stanovali nakon izvjesnog vremena se vratio i optuženi Mujo te je on na njega galamio i tu pred zgradom je on njemu tako galameći udario i dva šamara. Svjedok potvrđuje da po dolasku u P. da je A. otišao da slučaj prijavi policiji, da je u međuvremenu došao Mujo te da je on po dolasku Muje pred zgradom njega dva tri puta ošamario iz razloga što je ubio te ljude. Svjedok dalje tvrdi da toga dana nisu nosili nikakvo jagnje, da su ranije nosili jagnje on i Mujo možda nekih tri do četiri dana. Svjedok potvrđuje da od njih trojice niko nije tukao djeda i babu a kada su on i A. napustili mjesto događaja da je tu iza njih ostao optuženi Mujo te da li je onako mrtve tukao bilo nekim predmetom bilo nogama na kojima je imao čizme svjedok ne zna. Svjedok je na unakrsna pitanja odbrane bio isključiv da on nije prema optuženom Muji u dvorištu kuće Š. gdje se desio kritični događaj primjenjivao bilo kakvu silu, da ga nije udario, kategoričan je da mu nije uzeo okvir od metaka a da su on i A. žurno napustili mjesto događaja iz razloga što ih je bio strah i što su osjećali nelagodu jer su ubijeni stariji ljudi a da se ni tada nisu bojali da bi Mujo upotrebio oružje prema njima.

Na osnovu uvida u dokumentaciju priloženu od strane tužilaštva posebno iz izvoda iz matične knjige umrlih za Š. V. i Š. M. te na osnovu uvida u zapisnik o ekshumaciji i obdukciji sačinjen od strane prim. doktora Miroslava Rakočevića specijaliste za sudsku medicinu i patologiju, na osnovu iskaza Š. V. koji je iskazao da je on lično sa svoja dva brata, sa svojom suprugom i suprugom od njegovog ranije umrlog brata prisustvovao ekshumaciji mrtvih tijela njegovog oca i njegove majke te da su svi saglasno prepoznali na osnovu pronađenih ostataka i na osnovu izvršene ekshumacije upravo na mjestu gdje je on dobio podatke da su od strane civilnih struktura opštine B. P. sahranjeni njegovi roditelji, sud zaključuje da su oštećeni Š. V. i Š. M. smrtno stradali upravo na način kako je to opisano u dispozitivu presude i to da je smrt nastala nasilno usljed povreda koje su zadobili ispaljenjem više hitaca i to u predjelu glave a kako to potvrđuje vještak Rakočević doktor Miroslav u svom pismenom nalazu a također i na glavnom pretresu da je uzrok smrti kod Š. V. povreda glave uzrokovana strijelnim ranama a također da je uzrok smrti kod Š. M. povreda glave koja je nastala usljed strijelnih povreda glave.

Optuženi u svojoj odbrani ne spori da su upravo dvije starije osobe lišene života i to jedna muška i jedna ženska osoba, svjedoke M. A. potvrđuje da su dvije starije osobe lišene života, to potvrđuje svjedok Dž. Dž. a također potvrđuje svjedok N. S. koji je obavljao određene uviđajne radnje kao inspektor krim.policije SJB B. P.svega nekoliko dana poslije kritičnog događaja.

Cijeneći provedene dokaze savjesno svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima kako je to već navedeno sud je utvrdio da je u oktobru mjesecu 1995.godine optuženi Muharemović Mujo koji je u to vrijeme bio pripadnik 17. Krajiške Viteške brigade u sastavu VII Korpusa Armije Bosne i Hercegovine i nalazio se u B. P. u dvorištu zgrade gdje je isti sebi obezbjedio privremeni smještaj našao se sa Dž. Dž. također pripadnikom 17. Krajiške Viteške brigade u sastavu VII Korpusa Armije BH kojeg je u međuvremenu upoznao i sa kojim se i družio te našao se sa M. A. također pripadnikom 17. Krajiške Viteške brigade pri VII Korpusu Armije BH kojeg od ranije nije poznao te da su isti konzumirali alkohol a nakon toga da su se međusobno dogovorili da krenu u neko selo tražiti alkohola tj.rakije pošto im je nestalo odnosno popili su to što su imali te su sva trojica krenuli od pravca autobuske stanice prema G., sva trojica u momentu dok su krenuli tražiti još rakije bila su u uniformama , sva trojica su bila naoružana automatskim puškama, sva trojica su na nogama imali vojničke čizme te nakon što su prošli udaljenost neku od dva do dva i po kilometra da su primijetili da bi se u jednoj kući moglo nalaziti ljudi odnosno zaključili iz razloga što su vidjeli da se vidi dim iz dimnjaka te kuće te po dolasku u tu kuću da su u istoj kući zatekli dvoje starijih osoba djeda i babu, da su te osobe bili civili, da kod istih osoba nisu primijetili da imaju bilo kakvo oružje ili oruđe te da se radi o izuzetno starim osobama prilično nemoćnim, ženska osoba je bila donekle pokretna dok je muška osoba bila prilično nepokretna i ležao je na krevetu. Tačno je utvrđeno da su obadvije osobe izvedene iz kuće te da su stavljene na jednu drvenu klupu pored kuće te da su tu sjedili dok je utvrđeno da je Dž. Dž. ulazio u kuću muškoj osobi pomogao da izađe iz kuće, ponovo se vraćao u kuću i tražio rakiju a optuženi Muharemovićš Mujo nije ulazio u kuću te M. A. također nije ulazio u kuću. Tačno je utvrđeno da su dvije starije osobe tj. djed i baba koji su sjedili na drvenoj klupi lišeni života na način da je iz neposredne blizine u njih pucano. To potvrđuje optuženi u svojoj odbrani to potvrđuju saslušani svjedoci neposredni očevici kritičnog

događaja Dž. Dž. i M. A. To potvrđuje svjedok N. S. koji je nakon par dana izišao na lice mjesta i zatekao navedene osobe mrtve u dvorištu njihove porodične kuće pored drvene klupe, obavio određene uviđajne radnje a zatim aktivirao civilnu zaštitu kako bi se navedene osobe sahranile. Vještak Rakočević dr Miroslav u svom nalazu potvrđuje da je smrt navedenih osoba nastupila nasilnim putem na način da su iste imale povrede glave nanesene isključivo strijelnim ranama.

Tačno je utvrđeno da su oštećeni Š. V. i njegova supruga Š. M. u vrijeme kritičnog događaja bili civili, da kod sebe nisu imali bilo kakvog oružja ili oruđa, da su isti bili u civilnoj odjeći i da su se nalazili kod svoje kuće. Tačno je utvrđeno da je optuženi Muharemović Mujo kritičnog dana bio u uniformi, da jebio naoružan automatskom puškom, da je bio pripadnik Armije Republike Bosne i Hercegovine i to 17. Krajiške Viteške brigade u sastavu VII Korpusa.

Na osnovu naprijed navedenog ovaj sud zaključuje da je optuženi Muharemović Mujo u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio pripadnik Armije Republike Bosne i Hercegovine, da je u vrijeme izvršenja krivičnog djela bio uniformisan i da je bio naoružan automatskom puškom.

Optuženi u svojoj odbrani spori da je on kritičnog dana koristio automatsku pušku te da je on pucao u pravcu oštećenih Š. V. i Š. M., ističe da u konkretnom slučaju on nije vidio koje pucao ali je čuo da je pucano te u momentu kad je vidio da su Š. V. i Š. M. koji su prethodno izvedeni iz kuće i stavljeni da sjede na drvenu klupu pali pored navedene klupe da je njemu prišao Dž. Dž. udario ga svojom nogom u njegovu nogu usljed kojeg udarca je on kleknuo te da mu je tad Dž. Dž. prislonio svoju pušku na njegovu glavu te da je on osjetio da su usta cijevi od puške Dž. Dž. topla stoga zaključuje da je Dž. pucao a da je tada „H.“ prišao oštećenima i iste dok su ležali na zemlji a vjerovatno bili mrtvi udarao sa nekim budakom – krampicom. Optuženi u svojoj odbrani ističe da su oni kritičnog dana dogovorili se da idu u neko selo da donesu jedno jagnje kako bi ga pekli u odbrani ističe da su išli jako dugo pješaćili negdje oko dva sata, da su mogli proći više od 10 kilometara. U svojoj odbrani dalje navodi da u konkretnom slučaju su Dž. Dž. i M. A. njemu prijetili da ne smije nikome pričati o navedenom događaju da mu je Dž. Dž. uzeo metke iz okvira njegove puške a čak kada su došli u B. P. da su ga obadvojica šamarali.

Različito od odbrane optuženog M. A. i Dž. Dž. saglasno iskazuju da su oni kritičnog dana konzumirali alkohol, da nisu pekli nikakvo jagnje niti su imali namjeru da peku jagnje, te kada im je nestalo rakije da su išli tražiti rakiju u neku od kuća te da su pješaćili u pravcu G. svega nekih dva do tri kilometra a N. S. i K. R. potvrđuju da je kuća Š. V. udaljena od centra grada P. udaljena nekih jedan i po do dva kilometra u pravcu G. i to je njima poznato iz razloga što su rođeni u P., živjeli u P. prije rata a K. R. osobno poznaje kako Š. V. i njegovu suprugu tako i njihovu djecu. Za razliku od navoda odbrane gdje optuženi stalno ponavlja da je treća osoba bila po imenu H. M. A. kategorički tvrdi da je on bio treća osoba, da su išli negdje do dva kilometra u pravcu G. da su po dolasku pred jednu kuću gdje su vidjeli da bi moglo biti u njoj ljudi ošto se iz dimnjaka vidio dim da su tu zatekli dvoje starijih ljudi, da je Dž. Dž. tražio rakiju, da je pomogao starijoj muškoj osobi da izađe iz kuće i da sjedne na drvenu klupu gdje je također sjedila i starija ženska osoba, da u konkretnom slučaju Dž. Dž. je našao rakiju i presipao istu u manji kanistar koji su oni ponijeli sa sobom a da je optuženi Muharemović Mujo stajao u neposrednoj blizini oštećenih koji su

sjedili na klupi te da je začuo rafal okrenuo se i vidio da su oštećeni pogođeni i leže pored klupe, da optuženi Muharemović Mujo stoji pored njih drži pušku u ruci te da je u to vrijeme njegova puška bila na ramenu, Dž. puška na ramenu a Mujo je držao pušku u ruci i stajao iznad oštećenih koji su pogođeni. M. A. kategorički tvrdi da ga niko nikada nije zvao po nadimku H. on je imao određene nadimke koje je dobio tokom rata ali niko nikada mu se nije obraćao sa imenom H. i nije mu poznato zbog čega bi ga optuženi nazivao H. M. A. kategorički tvrdi da on oštećenima nije prilazio ni prije njihovog ubistva ni poslije, tvrdi da on prema oštećenima nije primjenjivao bilo kakvu silu ni prije njihovog ubistva ni poslije to tvrdi i za Dž. Dž. M. A. tvrdi da je on nakon dolaska u B. P. njega i Dž. odmah otišao do punkta vojne policije i prijavio Muharemović Muju da je ubio dva civila a Muharemović Mujo je ostao iza njih kod kuće gdje su ubijeni civili i kad se je isti vratio M. A. nije poznato jer ga više nije vidio. Optuženi prigovara iskazu M. A. samo u onom dijelu u kojem M. A. tvrdi da se oni nisu vidjeli u B. P. i da ga ovaj nije šamarao na šta M. A. kategorički tvrdi da ga nije tukao u B. P. jer ga nije ni vidio poslije kritičnog događaja a da ga je vidio možda bi ga i tukao zato što je ovaj napravio belaj.

Dovodeći u vezu iskaz svjedoka M. A. sa iskazom svjedoka Dž. Dž. koji potvrđuje navedene činjenice da su upravo krenuli tražiti rakiju, da su se kretali svega nekih do dva kilometra u pravcu G., da su pred kućom u kojoj su vidjeli da se dimi dim iz dimnjaka zatekli dvije starije osobe da su sa njima razgovarali, da mu je baka čak govorila gdje ima rakije, da je on pomogao djedu da izađe iz kuće i sjedne na neku klupu kako bi vidio da li ispod kreveta ima rakije, da je isključivo Muharemović Mujo taj koji je pucao u djeda i babu, da su oni bili ljuti i napustili mjesto događaja, da tom prilikom nisu nosili bilo kakvo jagnje, da je Muharemović Mujo nakon izvjesnog vremena pošto je ostao kod kuće gdje su ubijeni djed i baba došao u B. P. ispred zgrade gdje su oni stanovali, da je tačno da je on u B. P. kad se Muharemović Mujo vratio njega šamarao a isključivo iz razloga što je bez ikakve veze i potrebe ubio starije ljude a da tom prilikom M. A. nije bio tu pošto je otišao da prijavi slučaj vojnoj policiji, sve ovo ukazuje da u konkretnom slučaju odbrana optuženog je za ovaj sud neprihvatljiva pošto treća osoba nije se nikako i nikada zvala H., pošto optuženi, Dž. Dž. i ta treća osoba nisu išli u potragu za jagnjetom nego za rakijom, pošto nisu pješačili deset i više kilometara nego negdje do dva kilometra, pošto ta treća osoba koju optuženi naziva H. nije primjenjivao bilo kakvu silu prema oštećenima ni prije ni poslije pucanja, pošto Dž. Dž. nije razoružao odnosno na licu mjesta od optuženog uzeo okvir sa municijom, pošto svjedok N. S. tvrdi da on kao iskusni kriminalist prilikom obavljanja uviđajne radnje bi evidentirao sve predmete za koje bi zaključio da su upotrebljeni prilikom ubistva Š. V. i Š. M. koje je on također od ranije poznao te u konkretnom slučaju nije evidentirao niti je vidio da se tu nalazi bilo kakav predmet alatka u smislu budaka, krampice ili nečeg sličnog stoga ne stoji odbrana optuženog da je upravo ta treća osoba za koju optuženi tvrdi da se zove H. je nakon što je Dž. pucao u oštećene sa drvenom alatkom budak (krampica) udarala po oštećenima to kategorički tvrdi M. A. da nije udarao oštećene a optuženi na takav njegov iskaz gdje on u potpunosti opisuje slijed krivično pravnog događaja nema primjedbi osim na slijed krivično pravnog događaja nakon izvjesnog vremena u B. P. navodno da ga je i ovaj šamarao što A. u potpunosti opovrgava da jeste ali da ga je našao da bi to i učinio isključivo iz razloga što je optuženi Muharemović Mujo kako A. tvrdi napravio belaj.

Odredbom iz člana 16. ZKP FBiH ustanovljen je princip slobodne ocjene dokaza koji daje sudu pravo postojanje ili nepostojanje činjenica slobodno tj. ocijeni postoje li ili ne postoje neke činjenice tj. postoje li ili ne postoji neka činjenica ovaj sud nije vezan niti ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilom.

Vrijednost dokaza pri tome, nije unaprijed određeno, niti kvalitetno niti kvantitativno tako da je ovaj sud u smislu slobodne ocjene dokaza, savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i temeljem takve ocjene izveo zaključak o tome jeli neka činjenica dokazana. Pri tome sud se vodio logičnom i psihološkom ocjenom dokaza. Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili pred sudom ovaj sud je uzeo u obzir njihovo držanje, vladanje i karakter u mjeri u kojoj je to bilo moguće. Prema svim svjedocima sud je uzeo u obzir vjerovatnost, dosljednost i druge dokaze te okolnosti samog izvršenja djela. Pri tome je bio svjestan činjenice da kredibilitet svjedoka zavisi od njihovog poznavanja činjenica o kojima svjedoče, njihovog integriteta, iskrenosti i činjenice da su obavezni da govore istinu u smislu zakletve koju sud dali.

Na osnovu naprijed navedenog sud je izvan svake razumne sumnje utvrdio da je u oktobru mjesecu 1995.godine u vrijeme oružanog sukoba u Republici Bosni i Hercegovini optuženi Muharemović Mujo zajedno sa Dž. Dž. i M. A. došao u D.selo zaseok Š. općina B. P., te da su sva trojica bili pripadnici Armije RBiH, da su bili obučeni u vojničke uniforme i naoružani automatskim puškama te nakon što su u kući zatekli bračni par Š. V. i njegovu suprugu Š. M. te nakon što su isti u dvorištu kuće sjeli na jednu drvenu klupu Dž. Dž. je u kući tražio rakiju, M. A. je stajao u dvorištu a Muharemović Mujo je bez ikakvog povoda sa udaljenosti od oko dva metra u namjeri da liši života Š. V. i Š. M. iz automatske puške ispucao dva kraća rafala u pravcu istih usljed zadobijenih rana glave Š. V. i Š. M. su na licu mjesta umrli.

Sud je utvrdio izvan razumne sumnje da je optuženi Muharemović Mujo kršenjem pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba između Armije BH i Vojske Republike Srpske pucanjem iz automatske puške usmrtio dvije osobe starije dobi koji su bili isključivo civili stoga je optuženog Muharemović Muju oglasio krivim da je učinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

Nakon što je optuženog oglasio krivim za navedeno krivično djelo ovaj sud ga je osudio na kaznu zatvora kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Optuženom Muharemović Muji sud je izrekao kaznu zatvora od deset godina jer je sud uvjerenja da je kažnjavanje optuženog ovom vremenskom kaznom nužno radi kazneno pravne zaštite i da se ne može očekivati kako bi manja kazna dovoljno uticala na optuženog da više ne čini krivična djela. Ovaj sud je cijenio sve okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja tako da je naročito cijenio stepen odgovornosti optuženog, pobude iz kojih je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra kao i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno te sud nije našao da bi postojale osobito olakšavajuće okolnosti tako da je kaznu optuženom izrekao u okviru propisane kazne za navedeno krivično djelo.

Pri odlučivanju o vrsti i visini kazne sud je naročito cijenio činjenicu da je krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim počinjeno sa direktnim umišljajem,

dakle, nesumnjivim znanjem i htijenjem optuženog o karakteru njegovih radnji i nesumnjivim znanjem i htijenjem na posljedicu navedenih radnji tj. svjesno i voljno postupanje optuženog.

Imajući u vidu sve okolnosti ovaj sud zaključuje da izrečena kazna je u skladu sa težinom počinjenog djela, u skladu sa stepenom krivične odgovornosti, okolnostima pod kojima je djelo počinjeno, motivu optuženog za počinjenje djela, te sud zaključuje da će se izrečenom kaznom u potpunosti moći ostvariti svrha kažnjavanja u smislu opće i posebne prevencije.

Sud je kod optuženog od olakšavajućih okolnosti uzeo u obzir godine starosti u vrijeme izvršenja krivičnog djela.

Temeljem člana 212.stav 3. ZKP oštećeni su sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni da isti ostvaruju u parničnom postupku jer podaci krivičnog postupka nisu pružali ni djelimični osnov za presuđenje imovinsko pravnog zahtjeva a oštećeni se izjasnio da traži da se uputi na parnicu.

Temeljem odredbe člana 202. stav 4. ZKP FBiH optuženi se oslobađa plaćanja troškova krivičnog postupka, isti padaju na teret sredstava suda jer je tokom postupka utvrđeno da je optuženi lošeg imovnog stanja, da troškove postupka ne može platiti te da bi time doveo u pitanje izdržavanje porodice.

Na osnovu svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci presude.

ZAPISNIČAR
Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA
Kapić Reuf

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom Sudu FBiH Sarajevo u roku od 15 dana od dana prijema presude. Žalba se podnosi putem ovog suda. Oštećeni žalbu mogu izjaviti zbog odluke suda o troškovima postupka i o imovinsko-pravnom zahtjevu.